జాజిపూలు

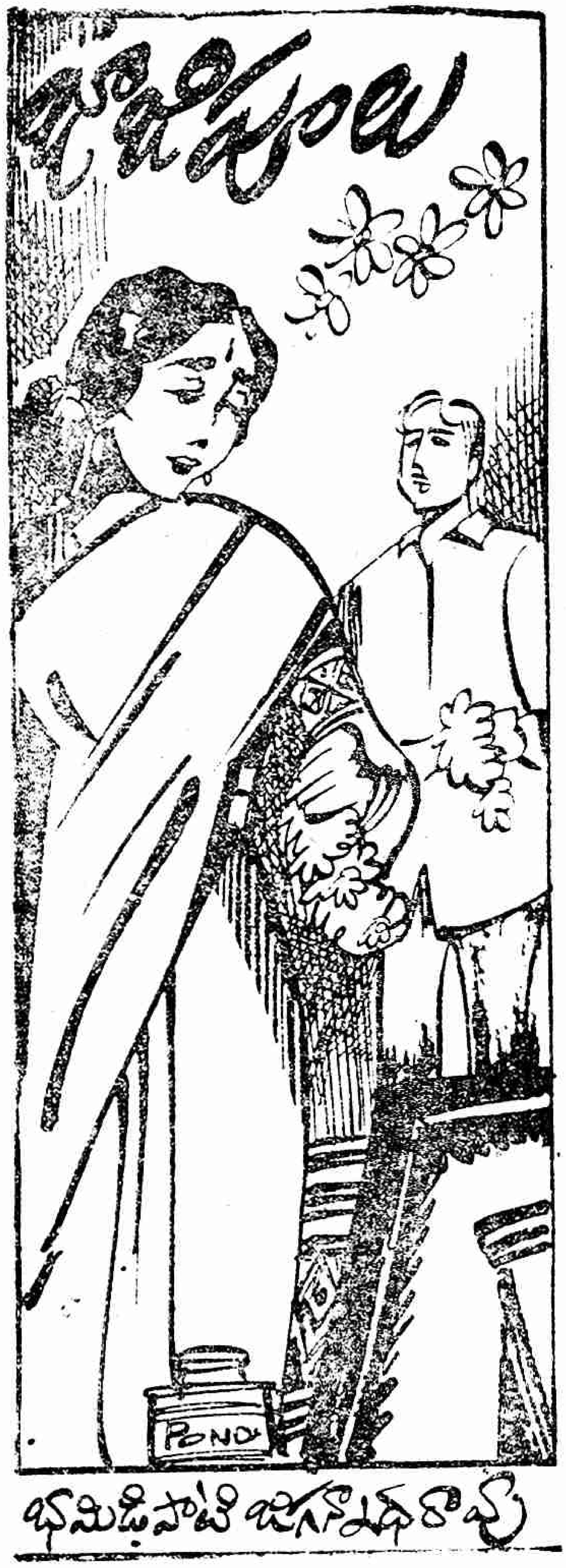

భమిడిపాటి జగన్నాథరావు

వెంకత్రానికి ఎలాగైతేనేం ఆ ఆదివారం మూర్తి తలంటు పోసుకున్నాడు. అతను వద్దని "మారాం" చేసినా సాగలేదు. రాధ అన్న ఆ "ఒక్కమాట"తోనూ ఆమె చెప్పినట్టు విన్నాడు. ఆమె చేతిలో కీలుబొమ్మ అయిపోయాడు.

ఎన్నో ఆదివారాలు వస్తాయి, ఎంతోమంది తలంటు పోసుకోవచ్చు. అలాటివి మూర్తి తలంటుకు ఇంత ఉపోద్ఘాతమా అంటారేమో-

కాని,

మూర్తికి తలంటంటే ఎంతో బెంగ.

ఆదివారమంటే ఎంతో, మమకారం. ముద్దూనూ.

ఈ పరిస్థితిని రాధ అన్న ఆ "ఒక్కమాటా" విడగొట్టింది.

ఆదివారాల ప్రొద్దుట చాలా భాగం నిద్రలో తప్ప ఇంకో విధంగా గడపటం అతనికేమాత్రం సరిపడదు. చదువుకొనే రోజుల్నించీ ఆ అలవాటు వుంది.

ఇతర రోజుల్లో ఆఫీసు ఎలాగూ వుంది. ఆదివారమైనా నిద్రపోనీకుండా శ్రీమతి తలంటంటూ "రూలు" పెట్టింది.

అది తప్పించుకునేందుకు అతను రకరకాలుగా, చిన్నపిల్లాడిలా మారాం చేసేవాడు.

రాధ గోముగా లాలించి ఒప్పించేది.

ఒక్కొసారి మూర్తి నానాహంగామా చేసేవాడు. చివరకు రాజీ కొచ్చారిద్దరూ. ప్రతీ పది పదిహేను రోజులకే తలంటు.

అంటే ప్రతీ నాలుగు ఆదివారాలకీ రెండు ఆదివారాలు "రెస్టు", రెండు తలంట్లు.

ఈ ఆదివారం పొద్దుట రాధ లేపింది. తలంటు ఆదివారమని అతనికి తెలుసు. అంచేత సుతరామూ లేవాలని లేదు. మొండికేద్దామని చూశాడు.

"ఏడు అవస్తోంది లేవరూ?"

"అవస్తోండిగదా! ఐపోనీ చటుక్కున నేనే లేచేస్తాను. నువ్వు మళ్ళా రానక్కర లేదు కూడానూ" అంటూ ఇంకో ప్రక్కకి తిరిగాడు.

"నా బాబుగదూ! లేవండీ ... పొద్దెక్కిపోతోంది"

"నా తల్లిగదూ! కాసేపు వుండు. రాత్రి

ఆలోచిస్తూ ఒంటిగంటదాకా నిద్రపోలేదు తెలుసా? ఆ తర్వాతైనా కలత నిద్ర. పడుకోనీమ్మా"

నిజానికి మూర్తికి క్రితం రాత్రి నిద్దుర లేదు. శనివారం ఆఫీసులో వుండగా జనార్దనం ఉత్తరం వచ్చింది. "రేపు మూడింటికి వస్తున్నాను. స్టేషన్లో కలుసుకోమని" చిన్ననాటి స్నేహితుడు ఎన్నాళ్ళకో వ్రాసిన ఉత్తరం గడచిన గాథల్నీ పాత సంగతులనూ జ్ఞప్తికి తెచ్చింది. ఆలోచిస్తూ రాత్రి చాలాసేపు గడిపాడు.

"అంత కలత నిద్ర ఎందుచేతో? సన్నజాజి పూలు కలలోకొచ్చాయా?" అంది రాధ సన్నగా నవ్వుతూ.

"సన్నజాజిపూలు" అన్న ఆ "ఒక్కమాటా" అతనిమీద "మాజిక్"లా పనిచేసింది. చటుక్కున కళ్ళు తెరిచాడు. అమాయకంగా భార్య వేపు చూశాడు.

"మరింకేం? కళ్ళు తెరిచారుగా...లెండి"

మూర్తి చప్పున లేచి, మౌనంగా నడిచి, ముఖం తోముకొని, ఎంతో నెమ్మదిగా, మరెంతో బుద్ధిమంతుడిలా తలంటు పోసుకున్నాడు.

తల టవల్తో అద్దుతూ "మా బంగారు తండ్రి తలంట్లే పోసుకున్నారే ఇవాళ" అంది గమ్మత్తుగా నవ్వుతూ రాధ.

ఆ నవ్వు అర్థం అతనికి తెలుసు. పేపరులో తల దూర్చాడు.

"ఫ్లాస్కులో కాఫీ వుంది. నేనిప్పుడే అరగంటలో వస్తాను" అంటూ జడ విప్పుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళింది రాధ.

కాఫీ తాగి, సిగరెట్టు కాలుస్తూ జనార్దనం ఉత్తరం తీసి మళ్ళా చదివాడు,

ఎన్నాళ్ళకు వ్రాసాడు జనార్దనం?!

వీడెప్పుడూ అంతే. దగ్గరున్నంతసేపూ మనసిచ్చేస్తాడు. దూరంగా వెళ్తే ఇక అంతే.

జనార్దనంతో ముడిపడిన బాల్యస్మృతులూ, స్నేహం తలచుకున్నాడు.

ఇద్దరికీ ఒకే వూరు. కలిసి పెరిగారు. కాని ఇద్దరి ఆలోచనలూ, ఇష్టాలూ చాలా దూరం. జనార్దనంలో దుడుకుతనం, సాహసం హెచ్చు. ఆటలంటే మక్కువ. మూర్తికి నీలి ఆకాశం, పువ్వులు, పక్షులు ఇవే ప్రపంచం.

జనార్దనం కాలేజీ టీములో హాకీ ఆడుతూంటే మూర్తి పడమటిదిక్కుని వెలిగించే కాంతినీ, జనార్దనం కాలికింద నలిగి జాలిగా మెల్చి గీతలెత్తే పచ్చికనూ చూస్తూ కూచునేవాడు.

వారి ప్రవృత్తులు వారి స్నేహానికి కేనాడూ అడ్డు రాలేదు. కాలేజీ రోజుల్లో ఇద్దరూ ఒక రూములో వుండి చదువుకునేవారు. మూర్తిని తల్లిలా సాకేవాడు జనార్దనం. కాఫీ కాచి ఇచ్చేవాడు; బట్టలు పర్చేవాడు.

"నీ భార్యగా ఎవరొస్తారోగాని నిన్ను పాపాయిలా చూసుకోవాలిరా బాబూ" అనేవాడు జనార్దనం.

మెత్తగా నవ్వి వూరుకునేవాడు మూర్తి.

"పెళ్ళాంఅంటేనే అబ్బాయిగారికి కులుకుగా వుందే" అని పెళ్ళున నవ్వేశాడు జనార్దనం.

వాళ్ళు ఆనర్సులో చేరిన మూడో సంవత్సరం సెలవుల్లో ఇద్దరికీ వింత అనుభవాలు జరిగాయి. జనార్దనం ఎవరికీ చెప్పకుండా ఎటో పోయి, చివరికి మిలిటరీలో చేరానని చాలా కాలానికి ఉత్తరం వ్రాశాడు.

ఆ సెలవుల్లో తల్లి పట్టుమీద మూర్తి మేనమామగారి వూరెళ్ళాడు.

ఊర్మిళ మేనమామ కూతురు - రెణ్ణెల్ల పిల్లని చూపించి "ఎవరి పోలికో చెప్పుకో - పెళ్ళిలో ఆయన్ని చూశావుగా" అంది

"ఇంకొంచెం పెద్దవుతేగాని పోలిక చెప్పడం కష్టం" అన్నాడు మూర్తి నిద్రలో పాప నవ్విన చిన్ని నవ్వుకి వివశుడై చూస్తూ.

సాయంత్రం పాపకు "ప్రెజంటు" కొని ఊర్మిళ గదిలో అడుగుపెడుతూ, "మీ పాపకు ప్రెజంటు తీసుకొచ్చాను. ఏమిటో చెప్పుకో చూద్దాం" అన్నాడు. అంటూనే అక్కడే ఆగిపోయాడు.

ఊర్మిళ ప్రక్కనే సోఫాలో ఇంకో అమ్మాయి కూచునివుంది. కంఠస్వరానికి చురగ్గా తల

ఎత్తి, సూటిగా చూస్తోంది. మూర్తి ఖంగారు పడ్డాడు.

"నా ఫ్రెండు సరోజ. పక్కింటి రావుగారు వీళ్ళ బాబాయ్, సెలవలకు వచ్చింది. మా మేనత్తగారి అబ్బాయి- మూర్తి" అని ఊర్మిళ పరిచయం చేసింది.

సరోజ "ఏం చదువుతున్నారు ?" అంది.

"ఆనర్స్"

"ఎక్కడ ?"

చెప్పాడు.

"నేనూ అక్కడే ... కాలేజీలో" అంది.

ఆమె అతని కళ్ళల్లోకి చూసి మాట్లాడుతోంది. తొందర, ఖంగారు లేను, నిబ్బరంగా వుంది మూర్తి మాత్రం బెదురుగా క్రిందకు చూస్తూ మాట్లాడేది - ఆమె వదనంలో, కంఠంలో కొట్టుకొచ్చినట్టు కనబడే ఠీవీ, దర్పం చూసి.

సూటిగా చూసే చిన్ని కళ్లు, పొడుగ్గా కొన దేలిన నాసిక పసుపులోకి విరగబోయే చామన చాయ - ఇవన్నీ ఆ ఖంగారులోనే "నోట్" చేశాడు.

మర్రోజు ఆమె అతన్ని వాళ్ళ బాబాయ్‌గారి ఇంటికి తీసికెళ్ళింది. అక్కడున్న మిగతా రోజులన్నీ అతనికి ఆమె సాన్నిధ్యంలో అతి తొందరగా గడిచిపోయాయి.

సెలవులు అయిపోగానే ఇద్దరూ కలిసే బయలుదేరారు వైజాగ్.

ట్రెయిన్ బయలుదేరేముందు రావుగారు "అమ్మాయి ఒక్కతే వుంది-ఏదైనా కావలిస్తే చూడండి. కాస్త మా"సరూ"ని వాళ్ళేరు దాకా జాగ్రత్తగా తీసుకెళ్ళండి" అన్నారుమూర్తితో.

సరోజ గమ్మత్తుగా నవ్వింది.

"నువ్వు దురభిప్రాయంలో వున్నావ్ బాబాయ్ ! వారినే నేను జాగ్రత్తగా తీసుకెళ్ళా"- అసలే మెత్తని మనిషి."

ఆయన తేలిగ్గా నవ్వేస్తూ "నువ్వే చెప్పవోయ్ ! ఆడపిల్ల అంత ధాటీగా మాట్లాడం మంచిదంటావా" అన్నారు.

ఆమెను సంభ్రమంతో చూస్తున్న అతనికా మాటలు వినబడలేదు.

విశాఖపట్నం చేరేముందు ఆమె వాళ్ళింటికి రమ్మనమని ఎడ్రసు ఇచ్చి వెళ్ళిపోయింది.

ఆమెను వెళ్ళిన వేపే చూస్తూ వుండి పోయాడు.

వారంతర్వాత వెళ్ళాడు. ఆ వారం రోజులూ ఆమె అతని మనసులో వెలుగుతూనే వుంది.

"ఇన్నాళ్ళకు వచ్చారా ? వెంటనే వస్తారను కున్నాను" అంది సరోజ.

"ఎందుకలా అంటున్నారు ?" అన్నాడు ఆమె కంఠంలో ధ్వనించిన ధైర్యం తెచ్చు కుంటూ

"మీరే చెప్పండి-ఈ వారం రోజులూ మీరు ప్రతిరోజూ అనుకోలేదా ?"

అలా అని అంత సూటిగా చూస్తుందేమిటి ! ఆ మాట అన్నతర్వాత ఆమె పెదాల చివర మెరిసిన ఆ చిరునవ్వుకోసం రోజూ రావాలనే అనిపించింది.

అతనక్కడ వున్న ఆ సంవత్సరమూ ఆమెను దేవతలా ఆరాధించాడు. అందమూ, దర్పమూ, ఠీవీవున్న ఆ దేవత అనుగ్రహం కోసం అతను వేచియున్నాడు.

ఆమెకు జాజిపూలు ఇష్టం, అది గ్రహించి మూర్తి ఓ రోజు ధైర్యంచేసి జాజిమాల తీసు కొని వెళ్ళాడు. ఆమెకు ఇవ్వడానికి ధైర్యం లేదు. లాల్చీ జేబులో నలిగిపోతోందిమాల.

"నా కోసమని తెచ్చి జాజులు ఇవ్వడం మరిచి పోయినట్టున్నారే ?" అంది.

"మీకెలా తెలిసింది ?" గొణిగాడు.

"జాజిపూలైతే దాచావుగాని, సువాసన విరజిమ్మేస్తోంది గదండీ : చప్పున ఇవ్వండి"

అతని హృదయం ఉప్పొంగి పోయింది, ఎంతో భక్తితో ఇచ్చాడు.

ఆ తర్వాత వెళ్ళినప్పుడల్లా జాజిపూలు పట్టు కెళ్ళేవాడు, ఆమె అభిమానంతో స్వీకరించేది.

చదువు అయిపోయి విడిపోయే రోజు లొచ్చాయి. ఆరోజు బీచ్‌లో అతనికి తొందరగా వుంది.

ఆమె చేతికి జాజులు అందించి "చాలా

కాలంబట్టి అడుగుదామనుకుంటున్నాను. చదువు అయిపోవచ్చింది గదా! ఏం చేద్దామనుకుంటున్నారు?" అన్నాడు.

"మీరు అడుగుదామనుకుంటున్నది అది కాదు— అవునా?" అన్నది.

అతను తత్తరపడ్డాడు.

"అవును - నిజమే... నా జీవితానికి తోడు కావాలి..."

"నే ననుకుంటూనేవున్నాను-ఏ నాడో ఈ ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పాలని, నేనూ చాలా ఆలోచించాను, లాభంలేదు, నా తత్వం నీకు సరిపడదు మూర్తీ! నిన్ను ఎంతో జాగ్రత్తగా పసిపాపలా చూసుకోవాలి - నాలో ఆ నేర్పు లేదనిపిస్తుంది. నా తీరువేరు, నీకు సరిపడదనిపిస్తుంది" అని ఓ నిముషం ఆగి పూర్తిజేసింది "మనం మంచి స్నేహితులుగానే విడిపోదాం. నువ్వు ఈనాడిచ్చిన జాజిమాల నీకే ఇస్తాను... ఆ జాజుల పరిమళంలా నిలిచిపోనీ మన స్నేహం."

...అలా విడిపోయారిద్దరూ,

ఆ తర్వాత రాధతో వివాహం.

ఓ వెన్నెల రాత్రి రాధతో సరోజ; జాజి పూలు, తన ఆరాధన అన్నీ చెప్పాడు.

చెప్పి నవ్వాడు-ఆ వదనంలో అమాయకత్వం. ఆ నవ్వులో ఇమిడిన స్వచ్ఛత... ఇది రాధకు ఎంతో ఇష్టం.

అంతావిని ఆమెకూడా నవ్వింది. అలా నవ్వుతుందనీ, నవ్వగలదనీ అతనికి రాధంటే అంతగురి.

అప్పుడప్పుడు జాజులు తెచ్చిపెట్టమని అతన్ని ఉడికించేది అతని ముఖం కందగడ్డలా అయిపోతే, దగ్గరకొచ్చి లాలించేది.

జాజిపూలంటే అతనికీనాటికి మక్కువ ఆ మక్కువతో పెనవేసుకున్న అతని తీరు పూర్తిగా ఆమెకు తెలుసు. అతని ఆ ఇష్టం తమ కేంహానికలుగ జేయదనీ ఆమెకు తెలుసు. పైకి మాత్రం అప్పుడప్పుడు ఆ జాజిపూలు పేరు చెప్పి ఉడికించేది.

పెరటిలో జాజిపూల తీగ నాటింది.

2

మధ్యాహ్నం టీతాగి స్టేషనుకు వెళ్ళే

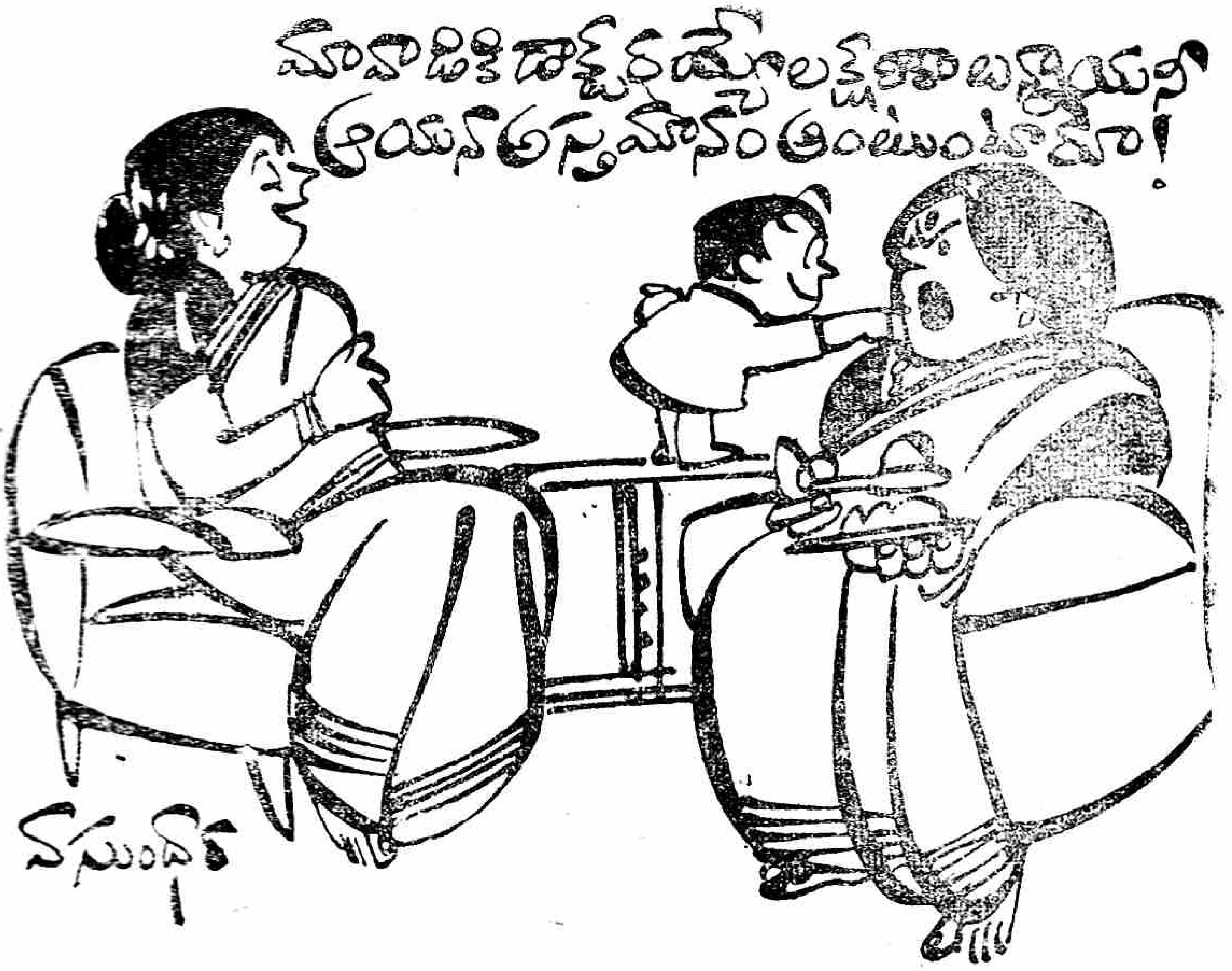

హడావిడిలో వున్నాడు మూర్తి.

గదిలోకి వచ్చిన రాధను చూసి "నేను జనార్దనాన్ని తీసుకు వస్తాను. కాకరకాయవండు - వాడికిష్టం" అన్నాడు షైనాట్ సరి చూసుకుంటూ.

"ఓ నిముషం ఆగండి; నేనూ వస్తున్నాను స్టేషన్‌కి. "సరూ" వస్తోంది...రిసీవ్ చేసుకోవాలి" వస్తున్న నవ్వును ఆపుకొంటున్నట్టుగా మొహం పెట్టి అంది.

అతను బిత్తరపోయాడు.

"వేళాకోళానికైనా సమయముంది సుమీ"

"అదేవిటండీ - మా స్నేహితురాలు ఎన్నాళ్ళకో వస్తున్నాను; స్టేషనుకు రమ్మని వ్రాసింది. వెళ్ళడం తప్పంటారా?"

"మరి "సరూ" వస్తోందన్నావ్:"

"బాగానే వుంది! అందరు "సరూ"లు మీ సరోజలేనేవిటి! వచ్చేది మా సరస్వతి. ఇక పదండి పోదాం"

అతనికంతా ఏదిటో లా వుంది. స్టేషనుకు వెళ్ళేదాకా అతను ఏం మాట్లాడలేదు.

ట్రెయిన్‌రాగానే ఆతృతగా చూస్తున్న మూర్తిని అంతదూరం నుంచే చూసి పెద్ద, పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ కౌగిలించుకున్నంత పని చేశాడు జనార్దనం.

"ఇంకా నున్న పడ్డావ్! నిన్నింత సుకుమారంగా చూసుకుంటూన్న మా చెల్లిని చూడాలని వుందిరా" అన్నాడు.

రాధ కోసం చూసాడు మూర్తి అతని చూపుపోయింది.

అప్పుడే బోగీనుండి దిగి ఠీవిగా, రాణిలా నిలుచుని "సరూ", ఒక నిముషంలో ఆమె ప్రక్కన రాధ. ఇద్దరూ నవ్వుకుంటున్నారు.

మూర్తికి మతిపోయినంత పని అయింది.

"సరూ" రాధ కలిసి వస్తున్నారు.

ఇద్దరూ దగ్గర కొచ్చారు.

"ఇదిగోనండీ మాసరూ! వస్తోందని చెప్పినా నమ్మలేదుగా మీరు, మా సరస్వతిని చూసైనా నమ్ముతారా?" అంది రాధ. సరోజినిని చూశాడు మూర్తి. అతని నేనాడూ ఎరగనట్టుగా వున్నాయామె చూపులు.

"పరిచయంచేసే ఛాన్సు ఈవిడెవరో నానుండి కొట్టేసారు. అయినా చెప్తాను. బైదిబై, సరోజని చిన్నప్పుడు హైస్కూలు చదువుదాకా సరస్వతి అనేవారుట. కాలేజీలో చేరి సరోజ అయింది. అసలు సంగతి చెప్పలేదు. మై బెస్ట్ హాఫ్. మొన్న వింటర్‌లో పెళ్ళయిందిలే నీకు ఇన్విటేషను పంపడం జరగలేదనుకుంటాను, అంతే సడెన్ అనుకో. నీకు "సర్ప్రైజ్" ఇద్దామని ముందుగా వ్రాయకుండా తీసుకొచ్చాను" అన్నాడు జనార్దను.

ఈసారి మూర్తి పని మరీ అయోమయమైపోయింది. ఏదో కలలో ఉన్నట్టుగా ఉంది టాక్సీ ఇంటిదగ్గర ఆగేదాకా అలాగే ఉన్నాడు.

అతని మనసులో ఒకటే ప్రశ్న. రాధకు ఈ "సరూ" ఆ "జాజీపూల సరూ" అని తెలుసా?

తెలిస్తే పాత కథ విన్నంత సరదాగా, తమాషాగా, తేలిగ్గా ఇప్పుడు ఉండగలదా? గడచిన సంగతులు స్మృతులుగానే భావించి రాధ లాలనతో తను హాయిగా ఉన్నాడు. రాధ ఈ జీవితాన్ని స్వర్గంగా చేసింది ఆ స్వర్గమే తనకి దూరమై జారిపోతే తను మనిషి కాలేడు. జీవితంలో ప్రలోభమే నశిస్తుంది. చందనం లాంటి రాధ పొందుని తను వదులుకోలేడు. తనకి రాధకీ మధ్య ఈనాటివరకూ అడ్డుతెరలు లేవు.

కాని...కాని...ఈ విషయం ఆమెకు తెలీకపోతే తనుగా చెప్పకూడదు.

రాధలేకుండా చూచి సరోజతో ముందుగానే చెప్పాలి. ఇంటికొచ్చిన దగ్గరనుండీ అతనికి అవకాశం దొరకడంలేదు.

జనార్దనం ఇల్లంతా అలంగం తిరుగుతూ మాటలు చెప్తుతూ, పాటలు పాడుతూ అతనికి ఊపిరి సలపనివ్వకుండా చేస్తున్నాడు. ఇక రాధ, సరోజ వదలకుండా కబుర్లు. ఆ మాటల్లో సరోజ చెప్పేస్తుందేమో?!

అతనికి ముళ్ళమీద వున్నట్టుగా వుంది.

ఇంతలో సావకాశం దొరికింది.

జనార్దనం బట్టలు మార్చుకుంటున్నాడు. రాధ స్నానం చేస్తోంది.

సరోజకోసం వెదికి పట్టుకున్నాడు పెరటిలో సన్నజాజి పందిరిదగ్గర.

అతని గుండె కొట్టుకుంటోంది.

"మీరు...మీరు...రాధతో మన సంగతి చెప్పొద్దు. అంటే రాధ సంస్కారాన్ని తక్కువ చేస్తున్నానని అనుకోవద్దు నేనన్నీ చెప్పలేను. నాకు మీరు ఈ స్వర్గాన్ని నిలబెట్టాలి."

ఆమె నవ్వింది - నిండుగా. ఆ నవ్వు అర్థం అతనికి తెలుసు. అతనిలో ధైర్యం పుంజుకుంది. సరోజమీద అతనికా నమ్మకముంది.

ఆ తరువాత వాళ్ళువున్న నాలుగురోజులూ అతిఉత్సాహంగా గడిపారు.

వాళ్ళువెళ్ళిపోయే రోజువచ్చింది.

జనార్ధనం "షేవ్" చేసుకుంటున్నాడు రాధ స్టేషనుకు వెళ్ళే ప్రయత్నంలో గదిలోవుంది.

ఇంతలో సరోజ వచ్చింది.

"మీ రాధ సాన్నిహిత్యం నాకు దేవుడిచ్చిన వరం. మీరు తొందరపడి ఏం చెప్పలేదు - కృతజ్ఞుణ్ణి" అన్నాడు మూర్తి.

చుట్టుకున్న సిగ చేత్తో సద్దుకుంటూ ఆమె నవ్వింది-అదే నిండైన నవ్వు. ఆ పెద్ద సిగ ఆమెవదనంలోని శోభని ఇంకా పెంచుతోంది.

"నా కృతజ్ఞతకు చిహ్నంగా మీకీ జాజిపూలు" అని జాజులు దోసెట్లో తీసికెళ్ళి ఆమె కిచ్చాడు.

ఆమె మాలకట్టింది.

మాలలో కొంచెం తెంచి అతనికిచ్చి "మన స్నేహానికి గుర్తుగావుంచండి. నాకు తెలుసు-మా రాధ మీకు తగినదని" అంది.

ఇంతలో రాధ వచ్చింది.

అరగంటలో బయల్దేరి స్టేషనుకు వెళ్ళారు. రాధ, సరోజ పెట్టెలో కూచున్నారు.

మూర్తి, జనార్దనం ప్లాట్‌ఫారమ్ మీద మాట్లాడుకుంటున్నారు.

సరోజ నవ్వుతూ అంటోంది. "ఈ మగవాళ్ళ అమాయకత్వం తలుచుకుంటే నాకు నవ్వొస్తోందే రాధా! నిజంగా నీకేం తెలీదనే అతని నమ్మకం. ఈ మూర్తిసంగతి నాద్వారానే మీ నాన్నగారికి తెలిసిందనీ, అందుకే మా రాధ తనకి దక్కిందనీ తెలిస్తే అతని ఖంగారు చూడాలనిపిస్తోంది. అన్నీ అతనికి చెప్పనా?"

"ఆ పని చెయ్యకు సుమీ! ఆయనసలే సున్నితం" అంది రాధ.

"అబ్బో! అంత వెనకేసుకు రానక్కర లేదులే. అయినా అతని నమ్మకాన్ని నేనెందుకు చెడగొట్టాలి. నాకు తెలుసు. అతనికి ఆ మాత్రం పట్టుకొమ్మలాటి ఆడది కా వా లి. నాలో ఆ గుణం లేదని తెలిసి అతన్ని కాదన్నప్పుడు- నీ సంగతి తట్టింది. నీకు వ్రాసి, మీ నాన్నగారికి వ్రాయించాను- అతని సంగతి"

"అలాటి మనిషిని నాకిచ్చినందుకు నీకు చాలా ఋణపడిఉన్నాను" అంది రాధ.

సరోజ జాజిపూలుతీసి రాధకు చూపించి "మీ ఆయనగారి వీడ్కోలు బహుమానం తెలుసా?" అంది వెక్కిరిస్తూ.

ఆ మాల తన చేతుల్తో సరోజ సిగలో అమర్చి- అంది రాధ.

"మగవాళ్ళల్లో ఆ మాత్రం సన్నటి చీలిక వుంటుంది. మనం అది అర్థం చేసుకుని, మన్నించగల నేర్పు ఉండాలి. లేకపోతే ఎన్ని ఈసులు, ఎన్ని అనర్థాలు"

* * *

ఆ రాత్రి డాబామీద నిద్రపోయిన అతని వదనంలోకి తృప్తిగా చూస్తూ, అతను భద్రంగా దాచుకున్న "సరూ" ఇచ్చిన జాజిపూలమాల అతని లాల్చీ జేబులోంచి తీసి ఆమె తన తలలో అమర్చుకొంది.

చల్లని వెన్నెల, అనురక్తమైన ప్రేయసిలా, వారిద్దరినీ అలుముకొంది.

★